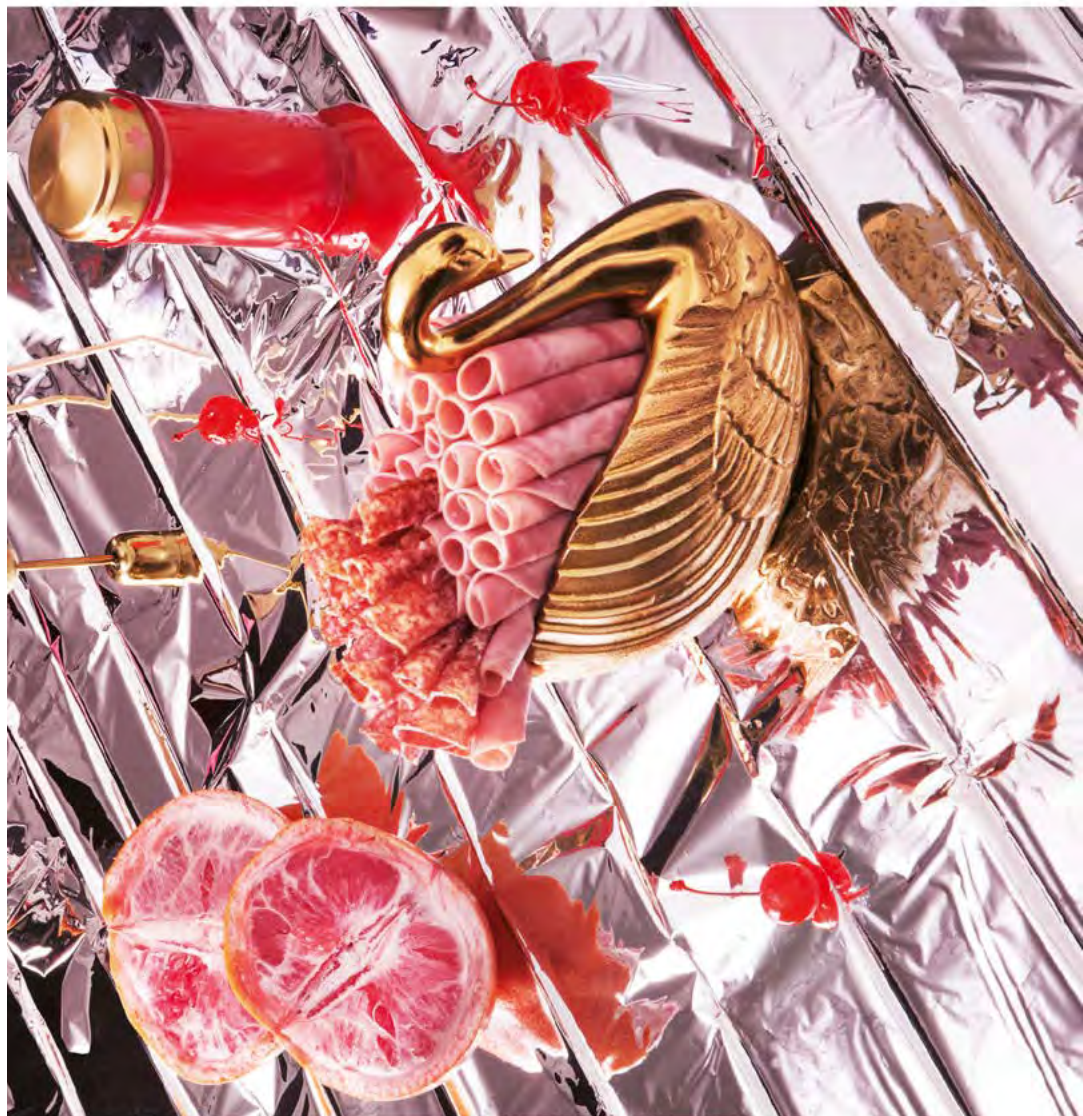

ŽIVOT JE RAUT

VYVAROVNA.COM

Život je raut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Hannová, Jana Patočková, Hannah Saleh

Život je raut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

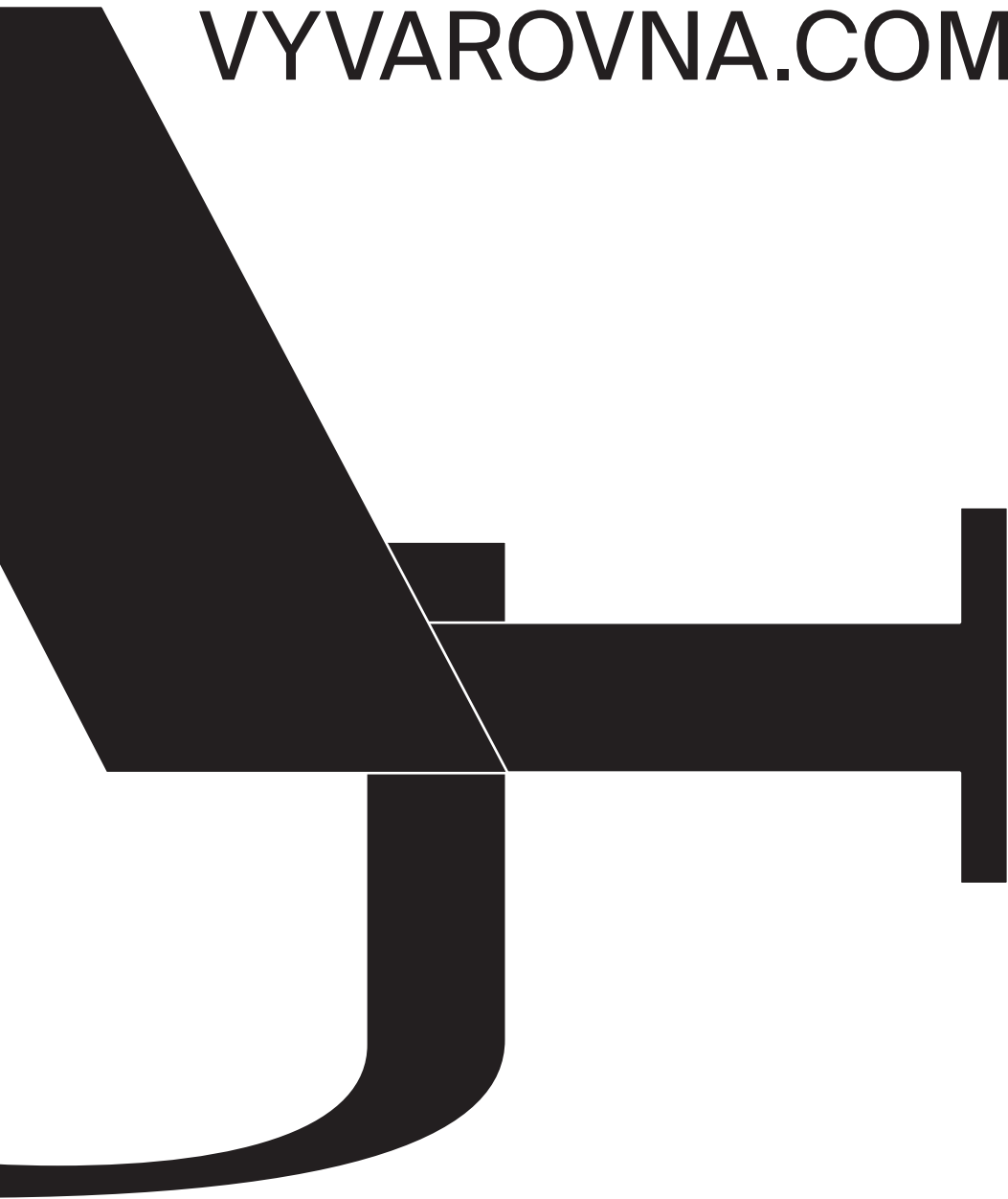
ŽIVOT JE RAUT
VYVAROVNA.COM

ŽIVOT JE RAUT

RAUT

CPRESS
BRNO
2017

VYVAROVNA.COM

PODĚKOVÁNÍ

KAROL HOŠEK ZA SPOLUZALOŽENÍ BLOGU V ROCE 2011

ROHLIK.CZ

#jidelna

20

#smazo

28

#holky

36

#ineedmoredallas

47

#chlebicek

55

#bizar

64

#nabaarovou

74

#branicek

81

#300k

89

#patecek

97

inmylife #mamserada

106

#vozralazenska

115

#pravda

123

#prosecco

130

#zivotjeraut

138

EMANCIPACEV

Kdyby se mě někdo ve čtrnácti zeptal, co nejraději jím, nasucho bych polkla a vykotala bych něco o salátu, dušeném kuřecím a těstovinách. Nebyla by to vůbec pravda. Už odmala patří mezi moje nejoblíbenější jídla cokoliv s majonézou, cokoliv smaženého, okurky ve slaném nálevu, pořádně naloženéj hermelín a pizza. Na rohu ulice, kde jsem jako dítě vyrůstala, stojí už asi sto let jedna lahůdkárna. Pochoutkáč, nivová pomazánka, miska v aspiku a tukový rohlíky za pár halířů. To bylo moje dětství. A taky chlebičky. S pořádnou vrstvou vlašského salátu, vajíčkem politým majonézou a lacinou šunkou. Svýho času jsem jich na stojáka byla schopná sníst i pět a pak se doma utrápeně šklebila na

půlku grepu a neperlivou vodu, co jsem si ostentativně naordinovala k obědu, zatímco se zbytek rodiny cpal kachnou se zelím. Přiznat v jistým věku svůj apetit může být pro řadu holek, dospívajících někde mezi anorektičkama z obálky Dívky a nadupanejma sexbom-bama s dokonale tvarovaným zadkem a bicákama na bříše á la Beyoncé, cesta do pubertálního pekla. Jíst znamená mít špeky a mít špeky znamená nebyt sexy a nebyt sexy znamená být prostě out. Jenže současné holky mají na rozdíl od těch, které si své komplexy, dilemata a sebezřijetí musely odžít stejně zoufale jako já počátkem nultých let, jednu velkou výhodu. V moři internetového balastu můžou totiž už

pár let klidně narazit na Vývařovnu. A to nemusí být zrovna málo. Už ani nevím, kdy jsem na blog Vývařovny poprvé narazila já, ale je to už pár let. V prvních dojmech se mísilo překvapení se studem. V té době se ve mně už určitě formovala moje feministická poloha, takže nadšení nad tím, že tři holky mají blog, navíc o jídle a ještě je to celý vtipný, sebereflexivní a totálně chic zároveň, se trochu třískalo s tím, o jakém jídle, potažmo způsobu života, tenhle blog je. Taky musím přiznat, že jsem se bála. Hodně. Foodbloggerky a foodbloggeri pro mě byli před pár lety symbolem stejné demence, jako jsou dneska „happiness manageri“ nebo celej život pojišťováci, ale absence frustrujících fotek

perverzně čistých kuchyní a dokonale naleštěných
příborů vedle nepocintaných talířů s nadpozemsky
vypadajícím jídlem byly příslibem něčeho jiného, než
co mi trhalo žíly u Deníku Dity P. Jídelny, smážo,
Braníček, cigáro ke snídani, halenka s masným flekem,
sem tam too much panáků, taky vína, taky koktejlů
(tady se to rozchází – někdy jsou high a někdy low),
zase smážo a dny, které je možný přežít jen díky exi-
stenci serveru Dáme jídlo. Recepty na jídla, která se
dají zvládnout, sem tam exotika a sem tam luxus, dost
často ale taky texty, které se s klidem dají označit za
reality check z míst, na které jiní z téhle (pro mě po-
řád trochu bizár) foodbloggerské komunity v honbě za